

Quan l'Emma va baixar de l'autobús, el primer que va fer va ser tancar els ulls i respirar fondo.

Sí. Aquesta era l'olor que hi havia de fer. Olor de fems, de gasolina i de terra humida.

Olor de vacances d'estiu a casa de la Dolly.

L'Emma es va penjar la motxilla a l'esquena i va travessar el carrer fent saltirons. Va escopir a la bassa del poble, es va ficar d'un salt dins dos tolls d'aigua i es va quedar parada davant del portal del jardí de la seva àvia. Tot era com sempre.

La pintura de la vella casa s'anava escrostonant, i a les jardineres de la Dolly hi creixien enciams en comptes de geranis. El cotxe tenia un bony nou i el gat negre que jeia damunt el cubell de les escombraries era nou per l'Emma. Però la taula de jardí que trontollava era a l'ombra del noguer, parada per a rebre-la, com sempre. Les gallines es passejaven entremig de l'herba, i el Tom i el Jerry, els vells gossos de la Dolly, dormien ajaguts davant la porta oberta de la casa. Ni tan sols van alçar el musell quan l'Emma va obrir la porta d'una empenta i va córrer cap a la casa. Fins que no va arribar davant seu no van bellugar la cua i li van plantar les potes brutes de fang damunt les sabates.

—Sou uns gossos guardians fantàstics! I doncs, com us va?
De dins la casa arribava olor de socarrim.

L'Emma va somriure. Segur que la Dolly havia tornat a provar de fer un pastís. Probablement era l'única àvia del món que no aconseguia fer-ne ni un de sol. I de cuinar tampoc no en sabia pas gaire. No feia res del que els agradava fer a les àvies de les amigues de l'Emma. La Dolly no feia ganxet, no feia mitja, no llegia històries en veu alta als néts, i cada any s'oblidava de felicitar l'Emma per l'aniversari. Portava els cabells grisos molt curts, de la llargada d'un llumí, i es reparava el cotxe ella mateixa.

L'Emma no l'hauria canviada per cap altra àvia.

—Hola! —va cridar cap a la cuina plena de fumera—. Ja torno a ser aquí.

Un gos enorme va sortir disparat de sota la taula de la cuina, tot lladrant, va saltar sobre l'Emma i li va llepar la cara.

—Hola, bonica.

La Dolly estava agotzonada davant del forn i feia una cara força pansida. En va treure el pastís i el va plantar damunt la taula d'una revolada.

—Mira't això. Un altre cop massa recremat. No ho entenc. I això que em vaig comprar un trasto d'aquells que t'avisen quan ha passat prou estona.

El gos immens va deixar en pau l'Emma i es va posar a ensumar el pastís cremat.

—Sort que per si de cas n'havia comprat una mica. —La Dolly es va eixugar als pantalons les mans brutes de farina i va fer un petó a l'Emma.— Estic contenta que tornis a ser aquí. Espero que m'hagis trobat a faltar.

–I tant que sí.

L'Emma es va treure la motxilla i va posar unes quantes galetes de gos davant del morro d'aquella bestiassa.

–I aquest altre gos, d'on surt?

–El Pelut? –La Dolly va treure de l'armari un gran paquet de pastís i va emportar-se l'Emma cap a fora.– El nostre veterinari, el Knapps, se'l va trobar allà baix, a l'entrada de l'autopista. Tu ja ho saps, que aquesta mena de gossos sempre vénen a parar a casa meva.

L'Emma va somriure.

Oh i tant que ho sabia! Gallines que no ponien, gates que estaven prenyades, gossos que rosegaven les catifes, la seva àvia els acollia tots. Fins i tot tenia un vell cavall castrat al clos de darrere la casa. Es deia Aldo. Feia quatre anys que la Dolly l'havia salvat quan l'anaven a sacrificar per vendre'n la carn, i havia ensenyat l'Emma a muntar a cavall damunt seu.

–Com es troba l'Aldo? –va preguntar l'Emma.

La Dolly es va asseure al banc de jardí que havia fet l'avi de l'Emma molts anys enrere, i li va servir un got de llet amb cacau.

–L'Aldo? Està prou bé. Les dents li fan una mica la guitza, però tot i així acabarà menjant-se'm viva.

–I a banda d'això?

L'Emma va agafar un tall de pastís. Una gallina s'havia ficat sota la taula i li anava tibant el cordó de la sabata.

–Bé, ja ho sents tu mateixa, oi que sí?

Al taller mecànic del senyor Proske, just al costat, hi havia un motor que es calava, i la veïna que vivia a la casa

de l'esquerra, l'Elsbeth Dockenfuss, anava escombrant amb acompanyament de ràdio el tros de camí que quedava davant la paret del seu jardinet.

–Ei, Elsbeth! –va cridar la Dolly–. Podries posar la ràdio una mica més baixeta? Fa tant soroll que el meu cafè s'escapa de la tassa.

L'Elsbeth es va acostar a la paret sense parar de rondinar, va apagar la ràdio i va anar cap a la tanca de la Dolly.

–Té! –Va llençar cap a l'altre costat un paquet de cigarrets buit i dos pals de gelat.– Això ho he trobat davant la teva tanca.

–Oh, t'ho pots quedar amb molt de gust –va dir la Dolly–. Vols un cafè, Elsbeth?

–No, gràcies.

L'Elsbeth Dockenfuss va saludar l'Emma amb un cop de cap.

–Hola, Emma. Em pensava que te n'havies anat a casa.

–Sí, i tant que me n'hi havia anat –va dir l'Emma esforçant-se per no deixar anar una rialleta–. Però d'això ja fa tres mesos, senyora Dockenfuss. Ara tinc vacances d'estiu.

–Ah, sí?

L'Elsbeth Dockenfuss es va acotar i va arrencar un parell de plantetes que creixien davant la tanca de la Dolly.

–Dent de lleó! Ecs, fora d'aquí! Bé doncs, ja podeu anar menjant pastís, vosaltres, que jo tinc feina.

Amb la cara emmurriada va agafar l'escombra un altre cop, va posar la ràdio ben forta i va continuar escombrant.

La Dolly va sospirar. Però l'Emma somreia, divertida.

–Tot està com sempre –va dir–. És meravellós.

A casa seva, tot tornava a canviar un cop més. Mentre l'Emma era amb la Dolly, els seus pares es dedicaven a moblar el pis nou. Un pis nou, una ciutat nova, una escola nova. L'Emma s'estimava més no pensar-hi.

–Tot com sempre? –La Dolly va fer que no amb el cap.– No ben bé, bonica. El vell Klipperbusch va morir la setmana passada.

–Oh! –L'Emma es va mirar l'àvia, espantada.– Però si no era pas gaire vell.

La Dolly va fer que no amb el cap.

–No era gaire més vell que jo. Però –va afegir mentre assenyalava el portal–, ben segur que de seguida te n'assabentaràs amb tots els ets i els uts. Mira qui ve. No ha trigat gens a escampar-se la notícia que ja ets aquí.

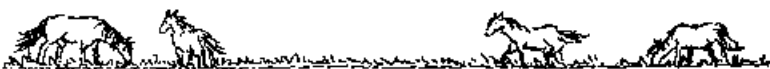
Dos noiets s'afanyaven a fer la volta a la bassa: el Leo i el Max, els fills del forner del davant. Van córrer a tota velocitat cap al portal del jardí de la Dolly. El Max va ser el primer de saltar-lo, com sempre. Va fer llengotes al seu germà i va arrencar a córrer cap al seient lliure del costat de l'Emma. El Leo va arribar després, empipat.

–M'has clavat una empenta –va renyar el seu germà–. I tot per presumir davant l'Emma.

–Ei, vosaltres! –La Dolly va alçar la tassa.– Heu estat a punt de fer-me vessar el cafè amb les vostres picabaralles. Voleu beure alguna cosa, també? O menjar un tros de pastís?

–Que l'has fet tu? –va preguntar el Max, desconfiat.

–I ara! Què vol dir, això!

–Bé, vaja, si no l’has fet tu, encantat.

–Quina barra que tens –va dir la Dolly, aixecant-se–.
Però, tot i així, us portaré alguna cosa per beure.

Va desaparèixer dins de casa, seguida del Pelut.

–Què tal, Emma? –va mormolar el Leo.

El Max va apartar el seu germà.

–Saps què va passar? El vell Klipperbusch va caure mort davant la nostra botiga. Així i prou. Pum, i ja era a terra. Te’n recordes del Klipperbusch, oi?

L’Emma va fer que sí amb el cap. I tant que se’n recordava. Cada diumenge es passejava pel poble, cavalcant la seva euga Mississipi. Li havia trenat a la crinera cintes de colors amb tot de campanetes. I ell, que sempre portava posat un barret de *cowboy*, cada cop que passava a cavall per davant de la Dolly se’l treia i la saludava fent-lo anar d’un costat a l’altre.

–Era mort, ben igual que una gallina sense cap –va dir el Max.

El Leo va agafar un tall de pastís, es va asseure al lloc de la Dolly i va beure un glop del seu cafè amb llet.

–I vosaltres el vau, vull dir... –L’Emma se’ls mirava tots dos, anguniejada.– Vosaltres el vau veure?

–És clar que sí –va dir el Max–. Jo sí. Aquest –va afegir mentre clavava un cop de colze al seu germà– se’n va anar de seguida darrere de casa, a vomitar.

–No és veritat –va dir el Leo.

–Oh, i tant que sí.

El Max gairebé el va fer caure de la cadira a còpia d’empentes.

–Jo volia posar-li al Klipperbusch un mirall davant la boca, com fan sempre a les pel·lícules, però la mama no em va deixar. El seu cavall estava terriblement excitat. Com si sabés què passava. Només el va poder calmar el doctor Knapps.

L'Emma també coneixia el doctor Knapps. Constantment era a casa de la Dolly. Sempre hi havia algun dels seus animals que tenia un problema o altre.

–I doncs? –La Dolly tornava amb una ampolla de suc de fruita.– Ja t'ho han contat, aquests dos, com va morir el Klipperbusch?

El Leo es va fer a un costat.

–Bé, i què? –va rondinar el Max–. No passa cada dia, que algú caigui mort de sobte, oi?

–Per sort –va dir la Dolly–. Jo el trobaré a faltar, el Klipperbusch. Però va tenir una mort bonica.

–El papa diu que estava boig –va comentar el Max.

–I ara! –La Dolly va agafar el platet on hi havia la seva tassa i l'hi va allargar amb un tall de pastís al damunt.– El teu pare pensa que la meitat del poble està boja. Segur que també ho diu de mi.

–I què se n'ha fet, de la seva euga? –va preguntar l'Emma.

Els nois es van arronsar d'espatlles.

–Aquesta segur que n'està, de boja –va assegurar el Max amb la boca plena.

La Dolly allisava les estovalles, capficada.

–De moment se n'ocupa el Knapps. Però està clar que el nebot del Klipperbusch ho heretarà tot, i ben segur que vendrà l'euga.

–Llàstima –va mormolar l’Emma.

El Klipperbusch havia tingut cura de posar la Mississipi ben maca d’una manera diferent per a cada passejada. De vegades, ella i la Dolly havien fet juguesques de si l’euga portaria flors darrere l’orella o bé campanetes penjades de les regnes. Cada diumenge s’estaven sota el noguer, esperant-lo, intrigades.

Llavors, quan arribava el Klipperbusch, brandava el barret i cridava: «Que tinguin un matí ben bonic, senyores!».

Sí, l’Emma també el trobaria a faltar.

Ben segur que sí.

